

THRILLERS

Oversatt for

JACK

Tegner

WILLIAM

Vi bringer nedenfor et nytt kåseri av den store engelske forfatter og humorist P. G. Woodhouse. Denne gang behandler han på en herlig frisk måte roverromanen, slik den i den senere tid altfor ofte har presentert sig.

Det er en kjensgjerning, som ofte har været gjenstand for inngående behandling både i tale og skrift av opmerksomme laktagere, at brorparten av historiens store landeplager har sneket sig inn på menneskeheten uten varsel. Vi merker ikke at noget av betydning er på trappene før vi en vakker dag våkner og finner elendigheten i full blomstring rundt om oss.

I middelalderen var alt fredfullt og godt. Ridderne turnerte, svinehyrdene passet sine små svin, og bønderne var optatt med å sette op kontrakter og skjøter og lignende gårdsarbeide.

En deilig dag — det var en tirsdag i begynnelsen av august — kom en tjener slentrende på veien mellom Southampton og Winchester (der hvor bensinstasjonen ligger nu), og der traff han en nesevis gårdsgutt som han gav sig i snakk med, som skikk og bruk var i de gode gamle dager.

— Assen går'e? spør tjeneren elskverdig.

— Takk i like måte, svarer gårdsgutten imøtekommende. Hvorefter det — som regelen er når to landsens sønner kommer sammen for å hygge sig med en prat — blir en pause på ca. 20 minutter.

Så sier tjeneren:

— I min hjembygd er det hendt noget rart. Gamle William nede ved møllen blev plutselig svart igår. Ingen skjønner noget. Enkelte sier det er fylla.

— Svart? spør gårdsgutten forundret.

— Svart, ja, svarer tjeneren.

— Ved den hellige Sankt Jakob av Compostella, det var da fælt, da, sier gårdsgutten. Her i bygda blev en gjeter som heter Georg, også svart igår.

— Nei, du sier ikke det?

— Kan du tenke dig nogen grunn? spør gårdsgutten.

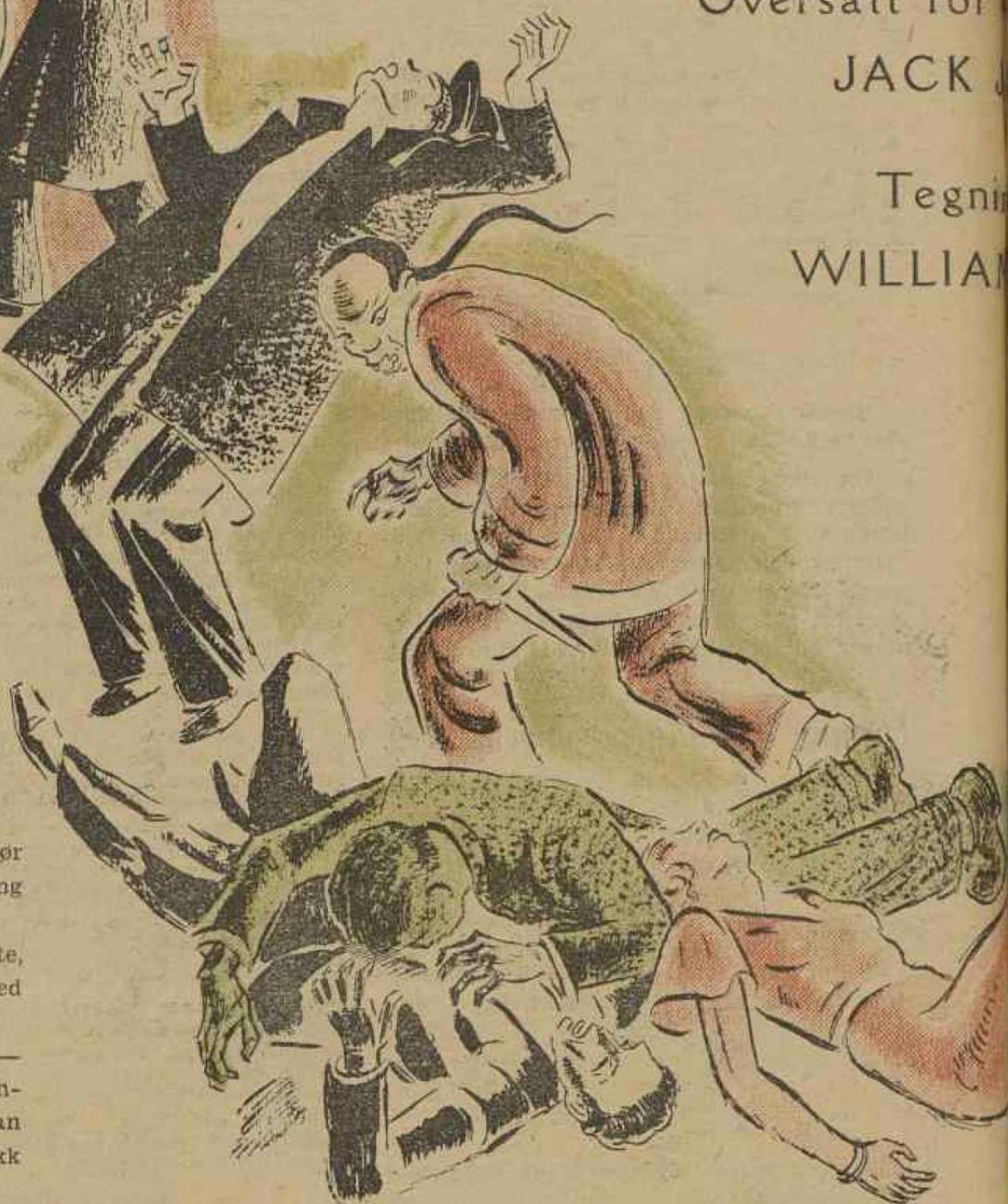
— Nei, jeg er ukjent på disse trakter.

En uke senere var sortedøden over hele landet, og alle sammen så ut som Al Jolson når han synger «Sonny Boy».

På lignende måte, stille og hemmelighetsfullt, oversvømmes De britiske øer av thrillers idag. For en tid siden viste dette onde sig bare sporadisk, men nu er vi nede til halsen igjen. Det ser nærmest ut som om det skyldes et eller annet giftstoff i den menneskelige organisme. Selv gode forfattere skriver thrillers. Det er ikke så farlig, men de dårlige smører også sammen thrillers, det er det som er det forvilede.

Resultatet er at kongenes trone, sceptrets ø, majestetens jord, Mars på jorden, Eden nummer to, festningen, bygget av naturen, omgitt av vann som holder infeksjoner og kriger på avstand, den lykkelige mannfolkrases hjem, edelstenen montert i sølvhavet, for å si det kort og godt

* Ordet Thrillers lar sig ikke oversette. Det betyr detektivromaner, roverromaner, spennende lektyre, toglektyre etc. som er så spennende at man sitter som fjotret under lesningen.

— England — er degradert til et asyl fullt av patienter som leser hverandres thrillers. Og 99 procent er pjatt.

Det er ikke morsomt å leve under slike forhold. Og det verste er at 96 pct. av disse thrillers har en heltinne og en kjærlighetshistorie.

Hvem var det som fikk den idé å ha dette skrullete kvinnfolket rotende omkring og være i veien overalt? Ja, jeg vet ikke.

Ingen har større respekt for piker enn jeg, vel å merke når de er hvor de skal være. På tilskuerplassen ved Ascot, eller i lunsjpausen ved en Eton- eller Harrowmatch, er de uomgjengelig nødvendige — praktfulle som dekorasjon. Dersom jeg gikk i en nattklubb og ikke fant nogen søte piker der, vilde jeg være den første til å klage høyt og tydelig, men jeg mener at de intetsomhelst har å gjøre i skitne, underjordiske buler i Limehouse om natten. Hvorom allting er, jeg synes en kvinne mister litt av sin verdighet når hun blir kastet inn i et spiskammer med en skitten sekk over hodet. Og denslags hører til dagens orden i thrillers.

Heltinnen er alltid underdellig. Hun har store, grå øine og hår som modent korn. Og bestandig er hun uintelligent. Jeg overdriver ikke når jeg sier at hennes mentalitet står på høide med en kakerlakks. Ja, ikke en almindelig kakerlakk altså, men en av disse ulykkelige som har fått en ordentlig dask i hodet som barn.

Hun kan ha undgått døden dusinvis av ganger. Hun vet meget godt at den beryktede Blackbird Gang er etter henne for å sikre sig nogen høiviktige dokumenter som hun bærer på sig. Politiet kan ha advart henne mot under ingensomhelst omstendighet å bevege sig utenfor huset. Men når et bud opsøker henne klokken 2.30 om natten med en usignert seddel som sier: *Kom straks!* — griper hun hatten sin og styrter avgårde. Budet er en en-øiet, kopparret kineser som gliser diabolisk, og følgelig stoler hun på ham. Hun følger ham til bilen som er forsynt med skuddsikre jalousier for vinduene, og så bærer det avsted til en falle-

ILIEIRS*

Magasinet av
CKSON

r ved
UNDEN

ferdig rønne ute på en hengemyr. Og hun skjønner ingen verdens ting.

Og når helten — under uhørt risiko og umenneskelige vanskeligheter — kommer for å redde henne, vil hun ikke ha noget med ham å gjøre. En mulatt med halv nese har nemlig fortalt henne at det var han (helten altså) som myrdet hennes bror Jim.

Denne piken må dø. Leseren krever nemlig det. Vi vet også at forleggeren gjerne vil ha en slik kvinne i boken. Det blir da anledning til å anbringe henne på omslaget med foldede hender og vill sjelekval i øinene.

La oss slippe dette kvinnfolket! Jeg foretrekker en maskert kjeltring som støter en papirkniv i en millionær i et elegant bibliotek.

Vi liker alle sammen Sherlock Holmes, fordi han forstår den rolle kvinnen bør spille i thrillers. Hun får lov til å besøke Baker Street og fortelle om onkel og stefars underlige opførsel, ja, hun får sogar lov til å gifte sig med Watson, men når først historien er kommet i gang, må hun trekke sig tilbake til kullissene — og stå der. Vi savner denne ridderlighetens ånd i vår tids thrillers.

Det er kjeltringen som skal være hovedpersonen. Han har et mål å strebe hen imot, og han skal ha entusiasme og andre gode sider som oppgaven krever. Og dog, av en eller annen mystisk årsak, glipper det bestandig for ham. Selv når han har heltinnen forsvarlig lenket i kjelleren under bryggene, og vannet fosser inn med høivannet som presser på, er det ikke så liketil for oss å øine en lykkelig utgang. Erfaringen har nemlig lært oss at vi ikke kan stole på denne skurken. Han har skuffet oss før. Vi vet så alt for godt at han er en undermåler.

Stort sett er hovedvanskeligheten ved skurken i vår tids thrillers den at han er for genial. Da han var liten, gjorde hans foreldre den skjebnesvangre bommert å fortelle ham at han var flink. Og dette er naturligvis gått ham til hodet.

En almindelig mann lik Dem og mig, som forholdene tvinger til å

drepe et kvinnelig bekjentskap, låner en revolver og nogen patroner, og ordner det hele på et par minutter en aften han ikke arbeider overtid eller er på kino. Vi somler oss ikke bort i kunstferdige metoder. Vi dreper henne — det er det hele.

Men skurken forstår ikke det som er enkelt. Hundrevis av ganger får han piken anbragt i en stilling hvor en kniv eller en revolver vilde gi et lykkelig resultat, men toskens ødelegger det hele, fordi han er *for flink*. Det faller ham ikke et øieblikk inn å rette revolveren mot ofret og trykke av. Hvis De fortalte ham at det kan ordnes på den måten, vilde han le hjertelig eller kanskje tro at De forsøkte å gjøre narr av ham.

Den eneste metode som han kan tenke sig, er å binde henne fast i en stol, skaffe til veie et stativ og plasere revolveren på det, feste en hyssing til avtrekkeren og legge denne hyssingen langs veggene bort i en krok. I denne kroken festes så hyssing nummer to, i hvis annen ende anbringes en mursten. Under murstenen setter man så et lys. Lyset vil svi av hyssingen, hyssing nummer én vil strammes, hvilket bevirker et trykk på avtrekkeren — og

så går skuddet av. Som man ser — alt er enkelt og liketil.

Men — så kommer nogen og blåser ut lyset, og så må hele denne innviklede opstillingen gjøres om igjen.

Det er visst temmelig nytteløst å bli sint på disse stakkars forfatterne; de gjør sikkert sitt beste. Når det så sjelden går bra, skyldes dette at de forsøker å klare et arbeide som krever spesialutdannelse; og den savner de altså. Det eneste en skurk i virkeligheten har å gjøre er å glemme alt som han tror han vet, og så begynne forfra. Han trenger grundig opplæring. Når han har den, vil vi slippe heltinner i thrillers.

Vi trenger forbryderskoler, og hovedfaget her må være opplæring i det som er enkelt. Jeg kan tenke mig skolen organisert som enslags barnehage. I de første år kunde man drive spesialøvelser som f. eks. å slå fluer. Så kunde man arbeide sig op gjennom dyreriket inntil man kom til heltinner.

Den store vanskelighet vilde naturligvis bli å holde hans genialitet nede, han måtte dukkes ordentlig. Dersom en almindelig forbryder blev bedt om å avlive en flue, vilde han gå frem på følgende måte. Han vilde sage over alle underlagsstokkene i gulvet undtagen én i et værelse. Så vilde han sende fluen et anonymt brev hvori han meddelte, at dersom den innfant sig på angjeldende værelse klokken 4 næste natt, vilde den få høre noget fordelaktig. Presis klokken 4 næste natt vilde fluen styrte inn i værelset, den gjenværende underlagsstokk vilde ryke, gulvet vilde falle ned og fluen vilde knekke nakken.

Efter en kjeltrings opfatning er dette den enkleste, ja, den eneste måte å drepe en flue på. Det vilde være en umenneskelig oppgave og forsøke å få ham til å begripe at man kan opnå ganske tilfredsstillende resultater med en sammenrullet avis.

Det underlige er at det er bare i sitt forhold til heltinnen at han er så forferdelig flink, jeg mener klosset. Står han overfor menn, er han ganske anderledes. Dersom det er en baron som skal myrdes, vil han

stikke kniven i ham uten et øieblikks nølen. Men still ham ansikt til ansikt med heltinnen og det rabler for ham.

Jeg har lest om en storforbryder som plasserte heltinnen på en krutt-tønne i håb om at lynnedslag skulde gjøre resten. Man kan ikke drive mord som yrke på denne måten.

Hvad disse skriblere har å lære er at den beste måte å drepe en pike med hår som modent korn på er å slå henne i hode med f. eks. et jernrør. Husk denne enkle sannhet, og meget vil rette på sig.

Men selv om det kanskje vil lykkes oss å bli kvitt heltinnen i våre thrillers, vil det sikkert ikke bli stort bedre på jorden allikevel. Selv uten heltinnen kan forfattere av thrillers prestere ganske smertefulle produkter.

Vi har undtagelser — bevares. Dorothy Sayers er udmerket. Det er Anthony Berkeley også. Philip MacDonald, H. C. Bailey og Agathe Christie er også bra. Oppenheim er fremdeles den gode, gamle — alltid pålitelig. Og 900 av hver 1000 thrillers som Edgar Wallace laget er bra saker.

Folk flest har ikke begrep om hvor vanskelig det er å skrive en slik bok virkelig god, og de skjønner slett ikke at dersom den ikke er meget god, er den forferdelig.

Dersom jeg hadde en sønn som tenkte på å skrive thrillers (og hvis jeg hadde en så stor sønn at han kunde holde i et penne-skaft, vilde han sikkert gjøre det), vilde jeg ta ham i enrum og forsøke å forklare ham de vanskeligheter som denne form for forfatterskap medfører.

«Jakob (eller John)», vilde jeg si, «tenk dig om, gutten min. Det er ennu tid til å omvende sig og skrive solstrålefortellinger om lykkelige ekteskaper og overklassens amorøse kapriser. Du har tenkt alvorlig på saken, sier du? Og du vil skrive thrillers? Javel, men hør her. Vet du at leseren forlanger svar på en rekke hvorfor?»

La oss si at du som innledning myrder Sir Gregor Bulstrode i sitt bibliotek. Det neste du da har å gjøre er å få så mange som mulig mistenkeliggjort. Men hvem? Leseren vet at helten og heltinnen ikke kan ha gjort det. Bokens komiske person, og onkel Josef, som er så glad i hunder, kan heller ikke gjøre denslags. Guvernanten og hushovmesteren lar du opføre sig litt underlig efter mordet. Det er nødvendig for å lede leseren på villspor. De er også uskyldige, selvfølgelig. Så lar du morderen vise sig på siste side. Han er eneste sønn av en oppfinner, som den myrdede beriket sig på for 40 år siden. Vi står altså her overfor en hevnakt.»

Dersom jeg skulde skrive en thriller, vilde jeg gå rett på saken. Mordet skulde ikke bli begått av nogen i boken. Intet å vite er jo ganske spennende.

De kan få en smakebit av mitt siste kapitel med det samme.

«De sier De vet hvem som punkterte Sir Ralph? De har altså løst gåden, Jerningham? spør jeg.

Travers Jerningham nikket høflig og forekommende. Det forbauset mig imidlertid å se at han så så lei sig ut. Man skulde da vente at han nu var glad og munter. Det lå en klam sky om pannen hans, og munnen var lukket som to tynne streker.

«Jeg vet hvem det er», sier han.

«Men, De ser så forferdelig trist ut, Jerningham. Hvad er i veien med Dem? Hvorfor henger De med hodet?»

«Fordi de skyldige ikke kan bli tiltalt og straffet.»

«De skyldige? Hvad — er det flertall?»

«Det var to, ja. To av samfundets aller verste fiender. Den ene tviholdt Sir Ralph mens den annen stakk kniven i ham.»

«Men De vet hvem de skyldige er, da er det jo bare å arrestere og avlive dem, ikke sant?»

Travers Jerningham lo bittert.

«De forekommer ikke i boken. De var så flinke at de bare viste sig på omslaget. Sir Ralph Rackstraws mordere er — Hodder & Stoughton!»*)

Ende.

Det kaller jeg finale med smell i. Men så vilde plagiatene oversvømme verden. Det finnes jo intet «ettertrykk forbudt» eller nogen «enerett» for ideer, og i tider som disse vilde forfattere av thrillers kaste sig over min idé som en flokk forsultne ulver.

Det er ikke noget større lager igjen av brukbare mordere. De har været brukt så altfor ofte.

De vil legge merke til at jeg hittil har holdt mig til de gjengse opdagere. Travers Jerningham er en slik almindelig en med ørnenese. Personlig liker jeg typen ganske bra. Jeg kunde selvfølgelig lage en ny og forbedret utgave, men det vilde bety bry. Og skal man over i spesialtyper, har man så lett for å rote sig op i vanskeligheter.

Vi har tre slags detektiver i litteraturen:

a) Den tørre og kjedelige.

b) Den kjemiske.

c) Den morsomme.

Jeg liker ikke nogen av dem.

Den tørre detektiv er bestandig gammel. Han har lorgnett, en liten, morsom hatt og han hoster sirlig og dannet. Han er så masete som en gammel jomfru. Men, blir han trykket op i et hjørne, langer han ut en rett høire som sender selv en verdensmester over i det hinsidige. Når han derimot er ute av hjørnet, er han nokså kjedelig.

Den kjemiske er enda verre. Han klarer bestandig å gripe forbryderen, fordi han har et inngående kjennskap til giftstoffer og lignende. Han vinner fordi han er en flinkere kjemiker enn synderen. Undgå den fyren.

Den morsomme detektiv er en relativt ny oppfinnelse. Han er en bråkjekk, rik ung mann, hvis hobby er å løse kriminalgåter. Han er godt likt i Scotland Yard, fordi han er så morsom så. Han har ofte helt nye vitser. Undertiden ryster inspektør Farady på hodet av hans forslag, men han er den første til å innrømme at Tony Dalrymple har en helt usedvanlig teft, når det gjelder å trekke geniale slutninger.

Og så er han så charmerende nesvis. Han er aldri brutal eller kjedelig. Han er alltid munter og glad når han ser den myrdede.

«Jaså, her har vi altså det koselige, gamle kadaveret, da: Ja, du kommer nok ikke mer ut på galeien, du gammel'n. Mutter'n din vilde nok ikke ha likt å se dig her da ser du. Men — man går nu engang ikke ustraffet gjennom livet med skill i midten, hvad? Rått festlig hårsveis altså! Du gjorde nok ditt beste, du gammel'n, ikke sant?»

Mannen er forferdelig morsom, men jeg synes ikke han er noget større sympatisk. Vi møter ham imidlertid til stadighet nu om dagen.

De beste detektiver — Edgar Wallaces menn — er alle sammen fra Scotland Yard. Leseren føler sig så velsignet sikker i en slik manns selskap, fordi han har bakgrunnen i orden. Og så kan vi stole på ham.

Dersom jeg ikke klarer å få min sønn bort fra detektivromanen, vil jeg råde ham til å ansette helten i Scotland Yard. Han vil i tilfelle ha fingeravtrykksavdelingen å falle tilbake på. Og dersom han ønsker å hindre forbryderen i å rømme ut av London, har han 3000 politikonstabler til å stanse ham. Kjøltringen vil selvfølgelig klare å komme sig bort allikevel, men sympati og moralsk støtte av 3000 politikonstabler er noget som man ikke kan overse.

Jeg håber min sønn nu forstår hvordan han skal lage detektiven. Hovedvanskeligheten er imidlertid å finne en brukbar kjøltring.

Forbryderne kan vi stort sett dele i tre klasser:

a) Alvorlige menn fra China eller Assam eller Java eller India eller Tibet, som er på jakt efter en juvel som er stjålet fra templet.

b) Bitre menn som bærer på en eller annen forurettelse, som blev begått for ca. 25 år siden.

c) Storforbrydere.

Type a) er efter min mening uanvendelig. Jeg vil råde min sønn til å forsøke en hvilken som helst annen. Markedet for denslags juvel-søkende banditter må vel nu sies å være på det nærmeste dekket. Vi er dessuten blitt svært følsomme i det siste. Lar man f. eks. sin kjøltring være en kineser, vil forleggeren øieblikkelig få haugevis av brev undertegnet «Såret kuli» og «Mor til fire gutter i Hankow», og det vil komme fnysende protester. Ja, man må være forberedt på injuriersøksmål. Noget lignende skjer dersom man importerer skurken fra Java eller Tibet.

Jeg liker ikke b) heller. Vi lever jo i en praktisk tid. Det er nokså vanskelig for oss å få tid og anledning til å hate et menneske i 30 år. Denslags kunde man gjøre i de gode, gamle dager, men med golf og tennis, kryssordoppgaver og hesteveddeløp, vasking av bilen og lufting av bikkjene, og ikke å forglemme bridgetimene, er det nokså urimelig å forlange at vi skal gå omkring og huske noget som skjedde i 1904.

Så kommer vi til storforbryderen. Jeg innrømmer åpent at jeg aldri har forstått hans mentalitet. Jeg skjønner at en mann som kjeder sig kan forgifte sin onkel, skyte et par fettere og kusiner og forfalske et testamente for å skaffe sig avveksling og underholdning. Denslags kan godt være lønnende beskjeftigelse også, forutsatt at handlingen er basert på surde forretningsprinsipper.

Storforbryderen er bestandig ustyrtelig rik. Han har alt som han kan ønske sig her på jorden. Han har smaragder og perler, en samling Holbein og haugevis av sikre verdipapirer, ja, han må være god for mange millioner. Hvorfor i all verden fortsetter han på forbryderbanen? Hvorfor trekker han sig ikke tilbake?

Det er ingen plass for sund fornuft i hodet på en storforbryder. Det vil aldri bli plass der heller. Jeg har nettop lest en bok om en slik skrulling. Han bodde i en fallerferdig kjeller under nogen stinkende brygger ved en skitten elv. Her spilte han rollen som enslags losjivert. Hans yndlingsbeskjeftigelse var å hugge ved. Han var meget rik, minst millionær. Ja, selv efter å ha lønnet sitt personale, en enøiet kineser, en kopparret meksikaner og en døvstum knivkaster, var han god for sine 40, kanskje 60 millioner.

Han kunde ha hatt en praktfull lystyacht, dusinvis av luksusbiler og et slott eller to i byens beste strøk, et herlig landsted, utsøkt jaktterreng i Skottland, milevis av elv til å fiske i, herskapelig villa ved Rivieraen, ja, han kunde sogar hatt råd til å gå i teater og å høre opera, eller kjøpe Shakespeares samlede verker til populære priser, men, var det likt sig. Han foretrekker å bo i den skitne kjelleren under bryggene, selv når vannet når ham til knærne ved høivann, fordi han vil være storforbryder.

Skal vi le eller gråte?

Jeg leste engang om en storforbryder, omtrent så rik som ovennevnte herre. Han brukte en hærskare av menn til å grave en tunnel inn under en bank. Vet De hvad utbyttet blev? £ 12,000 — skriver tolv tusen pund — det var det hele.

12 tusen pund! Altså ikke mer enn jeg får for å skrive dette kåseriet.

James, gutten min, undgå disse typene. Lag et menneske ut av forbryderen, men du må samtidig passe på å lage ham litt skrullet. Det lar sig nemlig ikke gjøre å skrive en thriller om normale mennesker.

*) De kjente engelske forleggere.

Ikke nettop den samme mat dag ut — dag inn.

Det kan være vel og bra med matlister for dagen i avisene, men det har også enkelte bakdel. Når det f. eks. står «Forloren skilpadde» i matspaltene, hender det ikke engang at min mann ikke sier: Hvorfor kan ikke vi også få forloren skilpadde? Ja, hvorfor ikke? Fordi det er et brysomt og ubehagelig arbeide å lage den til. Fordi jeg som må ta ut øinene på kalvehudet, ser dem for mig ustanselig. Det har været skrevet før i disse spalter om ikke slakterne kan selge kalvehudet anderledes enn de gjør nu. Og det med rette. Vi får det nådigst skåldet, og gjorde vi ikke det, fikk vel heller ikke slakterne solgt dem.

Vi husmødre har omsider tvunget fiskehandlerne til å rense fisken for oss. De har klaget hølydt, men har funnet sig i det. Og nu fordrer vi av slakterne at de skal selge kalvehoder i opdelt og ferdig stand. Det skal kløves, hjernen og tungen skjæres ut, ørene og ørebrusken fjernes og øinene tas bort. Fikk vi hodene kjøpt ferdigskåret, vilde de selges i langt større grad enn de gjør nu. Kalvehoder er en billig og god mat og sund, og selv om slakterne tok 10—20 øre mer for arbeidet, vilde det allikevel lønne sig for oss å kjøpe dem.

I Aftenposten var det for en tid siden en dyrevenn ute og skrev om den utekkelige måte kalvehodene blev utstillet på, og han hadde evig rett. De hvite hoder med tungen hengende ut av munnen skal såvisst ikke innby til at man kjøper dem. De fleste handlende klager over husmødrene for tiden, og sier at de forlanger allting så lettvinnt, men hvorfor skal de ikke få det lettvinntest mulig, de har så menn nok å gjøre allikevel. Fiskefileter får vi nu utskåret, og se hvilken lykke de gjør. Kjøttthandlerne får følge fiskehandlernes eksempel og anstrenge sig litt for å gjøre kundene mest mulig tillags, vil de ha solgt sine varer.

I utlandet ser man aldri de hvite uhyggelige kalvehoder utstilt slik som herhjemme. Der ligger de pent opdelt og sammenrullet, men hjernen, som der ansees som en stor delikatesse, følger ikke med, den selges likesom brissel for sig selv.

Forloren skilpadde får man hertillands på restaurantene, meget sjelden i hjemmene, fordi vi ikke kan beordre vår hushjelp til det ubehagelige arbeide, slik som en restauratør kan gjøre med sine underordnede. Det som man selv ikke har appetitt på å utføre, byr vi nødvendig vår hushjelp.

Fikk vi nu kjøpt slikt et opdelt kalvehode, kunde vi kanskje også komme så langt at vi kunde få kjøpt ikke det hele, for det blir gjerne for meget for en liten familie, men også et halvt kalvehode.

Efter sigende skal man bli klok av å spise hjerne. Kalvehjerne er den sundeste spise for alle som er overanstrengt og for dem som har strengt åndsarbeide, står det i en gammel

kokebok. Nu er jo kalvehjerne i olje en gammel anerkjent rett, men jeg for min del synes det blir for emment, derimot har jeg funnet ut at kalvehjerne behandlet akkurat som brissel, blir meget godt. Den kokes i saltvann tilsatt laurbærblad, pepper og citronsaft. Legges i press og skjæres op i skiver, grilleres og stekes i smør. Den kan også dypes i frityrdeig og stekes i smult- og oljegryten.

Av et kalvehode får man meget mat. Skilpadde, skilpaddesuppe, kalvekraft f. eks. til kjøttgelé, stuing til å fylle i posteier eller krustader. Vil man drøie på det tilsettes små fiskeboller og kjøttboller og hårdkokte egg til skilpadden, eller man serverer et egg pochert i selve sausen til hver person. Det har også den fordel at det selv i den varmere årstid holder sig lenge i den stive kalvekraft, så hvis man har gjort det tiltak som det er å kjøpe et helt kalvehode og lage det til efter alle kunstens regler, så får man sandelig noget igjen for pengene.

Man kan nu få kjøpt surret kalvebryst og ferskt svinekjøtt surret i en rull, meget praktisk for den som skal ha pålegg til skole- og kontormat, hvorfor så ikke også surret kalvehode? Vi får håpe på at kjøttthandlerne fort og villig følger sine kolleger fiskehandlernes eksempel og følger sig efter husmødrene, for husk det er jo som bekjent vi som forvalter den største kapital hertillands.

Kulørte cigaretter er det siste tobakksfabrikantene i London har funnet på. De lyseblå skal være mest på moden. Når en dame går i selskap, fyller hun sitt cigarettetu med cigaretter i samme farve som kjolen.

Bronsesko sees atter. De brukes ikke til aftentoalett, men til spaserdrakten, og tar sig pent ut til en vakker brun vådrakt.

Store lommeterklær av chiffon i samme farve som drakten og forsynt med eierinnens monogram, brodert eller malt, bruker nu alle pariserinner.

Er pelskraven på Deres vintedrakt blitt fett av håret, bør den renses før den pakkes bort for sommeren. Dypp en neglebørste i ren bensin og børst den først med, så mot hårene.

Hvis skoen glipper, så klistre en bit fløiel bak i hælen, det sparer også på strømpen.

THRILLERS

Fortsatt fra side 14.

Dersom du møter mannen som har det med å holde hatet friskt i 30 år, skal du si til ham: — Ifall du stikker kniven i Sir George, vil du miste ditt hat. Hva vil du bestille i de lange vinterkveldene uten drømmen om hevn?

Og til storforbryderen skal du si: — Hvorfor røter du dig bort i alle disse vanskeligheter? Du som har så mange penger, burde da ha ubehageligheter nok, ikke sant?

Den forbryderen som du og jeg skal skrive om, gutten min, skal aldri ta på løsskjegg, aldri stå utenfor heltens soveværelse og pumpe giftgass gjennom nøkkelhullet, og aldri klyve op på glatte tak og slippe kobraslanger ned gjennom skorstenen.

Vår forbryder skal være helt anderledes. Og når vi sender ham ut i verden, vil vi opmuntre ham, klappe ham på skulderen og si: — Det går nok, det går nok, gutten min.

Og så vil han kaste sig ut i eventyret.

Overholdes ikke spisetider lenger?

— Husk nu på at vi spiser klokken tre, sa jeg til min sønn studenten en søndag morgen da han stod ferdig til å dra ut på tur.

— Uff, den middagen, lød svaret. Det er bare her i huset det er slik mas med den middagsspisingen. Alle andre steder spiser de når det passer for den enkelte. Det er da ikke så nødvendig at vi skal henge sammen akkurat når vi spiser.

— Tøv, svarte jeg ergerlig. Du vet piken har fri. Jeg vil ikke gå hele dagen og passe på middagsmaten. Altså klokken tre, den som kommer senere, får ta hvad han finner i spiskammeret.

— All right, nå var du liddelig grei.

Mens jeg holdt på å steke dyresteken, tenkte jeg på det svaret jeg hadde fått. Var det virkelig bare jeg som ennu forlangte at vi skulde overholde søndagens spisetid? Det kunde da ikke være tilfelle at andre mødre rolig fant sig i det besvår som det er med de forskjellige spisetider.

Jeg gikk inn og telefonerte til en frue som er mor til min sønns venn, og spurte henne om hun fant sig i å vente. Og svaret var forbløffende.

— Akk ja, det har jeg nok måttet venne mig til. Men så er det heller ingen dag jeg gruer mig så til som nettop de søndagene. Det er jo den eneste dag i uken barna har fri, og man må jo være glad for at de er ute i sol og luft. Om hverdagene er det litt bedre, for da er arbeidstiden jo nokså ens for alle, skjønt vi her hos oss næsten aldri spiser samlet, for rett som det er må f. eks. min datter arbeide på overtid. Det er jo lettere nu, takket være de elektriske komfyrer, som jo ikke rent tørker maten inn om den står og venter både en og to timer.

Jeg klaget min nød for min mann, og han holdt med mig, som han nu forresten alltid gjør, men han sa på ekte mannfolkmanér: La dem finne frem mat selv og bry dig ikke om det. De er så store nu, at de sandelig får greie sig selv.

Jeg vet av dyrekjøpt erfaring hvad det vil si at «de skal greie sig selv». Det er et rot på kjøkkenet og et utall av brukte tallerkener o. s. v.

Middagen var ferdig klokken tre, men det var bare min mann og jeg som var tilstede. De tre barna så vi ikke antydning til.

Da vi satt ved kaffen, kom den ene. Delig tur med masser av blåveis og rakler, men ustyrtelig sulten.

— Maten står i spiskammeret. Du får sørge for dig selv.

— Gid, har du ikke holdt den varm for mig?

Like forundret var de to andre, men de gikk uten å mukke ut på kjøkkenet og spiste den kolde mat.

— En spiser meget mer av kold stek enn av varm, sa studenten da han kom inn. Og det skal være visst og sant. Den steken som jeg hadde beregnet skulde vare i to dager, ja, den var det næsten ikke noget igjen av. Og slik som kjøkkenet så ut!

— Forlang at de skal vaske op selv, sa min mann. Eller la det stå til imorgen.

— Nei, Gunda skal ikke finne kjøkkenet fullt av opvask på sin fridag.

— Naturligvis skal du alltid finne på å streve, var svaret.

Men da de andre var gått til ro til søndags-ettermiddagshvilen, snek jeg mig stillferdig ut og vasket op. Jeg tror allikevel jeg vil finne mig i å vente en annen søndag, ellers blir det dobbelt op med arbeide for mig og middagene blir for dyre.

KUPONG

BRIDGE-
PROBLEM 152

KUPONG

UKENS
PROBLEM 212